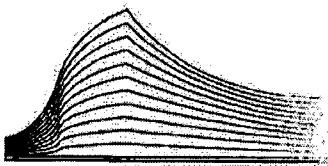

Kopie

Afgeleverd aan: arbeidsrechtbank te Brussel
Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

Repertoriumnummer
2016/ 3237
Datum van uitspraak
23 december 2016
Rolnummer
2015/AB/738

Uitgifte

Uitgereikt aan
op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

derde kamer

Arrest

COVER 01-00000744101-0001-001A-01-01-1

ARBEIDSRECHT - arbeidsovereenkomst bediende
tegensprekelijk arrest
definitief

BELGISCHE STAAT, VERTEGENWOORDIGD DOOR DE MINISTER VAN JUSTITIE, 1000
BRUSSEL, Waterloolaan 115,
Appellante op hoofdberoep,
Geïntimeerde op incidenteel beroep,
vertegenwoordigd door mr. TOBBACK Wim, advocaat te 3000 LEUVEN, Vaartstraat 22/03

tegen

V/
Geïntimeerde op hoofdberoep,
Appellante op incidenteel beroep,
vertegenwoordigd door mr. VERMOORTELE Anouk, advocaat te 1540 HERNE, Ekkelenberg 36

*

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel volgend arrest uit:

Gelet op de stukken van rechtspleging, in bijzonder:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken op 18-05-2015 door de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel, 1e kamer (A.R. 12/7782/A en 11/8735/A),
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van dit hof op 29 juli 2015,
- de conclusies voor de appellante,
- de conclusies voor de geïntimeerde,
- het schriftelijk advies van het Openbaar Ministerie, neergelegd ter zitting op 14 oktober 2016,

- de replieken door beide partijen op het schriftelijk advies van het Openbaar Ministerie
- de voorgelegde stukken.

*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare terechtzitting van 14 oktober 2016, waarna de debatten werden gesloten, het openbaar ministerie zijn schriftelijk advies ter zitting heeft neergelegd, de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak werd gesteld op heden.

*

I. FEITEN

1.-

Volgens de gegevens verstrekt door partijen trad mevrouw V op 28 februari 2002 in dienst van de FOD Justitie als jurist, oorspronkelijk met een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd van twee jaar. Geen van de partijen brengt een exemplaar van deze arbeidsovereenkomst bij.

Op 18 mei 2004 sloten mevrouw V de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, een nieuwe arbeidsovereenkomst, waarin werd bepaald dat mevrouw V vanaf 18 februari 2004 aangewezen werd voor de dienst van jurist op arbeidsovereenkomst bij de rechtbank van eerste aanleg te Brussel.

In het kader van deze arbeidsovereenkomst werd zij tewerkgesteld op de sectie burgerlijke stand van het parket van Brussel.

2.-

Op 18 juni 2009 legde mevrouw V bij de bevoegde dienst van de FOD Justitie een klacht neer wegens geweld en pesterijen op het werk.

Deze klacht werd geformuleerd tegen de heer De W/ sectiechef burgerlijke stand, en had betrekking op beweerd verbaal agressief gedrag en geweldplegingen.

⌈ PAGE 01-00000744101-0003-0018-01-01-4 ⌋

3.-

Met brief van 30 oktober 2009 schreef de procureur des Konings te Brussel een verwittiging aan mevrouw V, omwille van het feit dat 'hij gemerkt had dat de houding van mevrouw V ten aanzien van de operationele beslissingen van het parket van die aard was dat zij de goede werking ondergraaft van de instelling waarvoor hij als korpschef de leiding had'.

Met brief van 27 november 2009 reageerde mevrouw V op deze verwittiging.

4.-

Met brief van 9 juni 2010 formuleerde de preventieadviseur naar aanleiding van de klacht van mevrouw V van 18 juni 2009 een analyse en voorstellen tot preventiemaatregelen.

In dit advies concludeerde de preventieadviseur dat de door mevrouw V aangeklaagde feiten niet beschouwd kunnen worden als geweld, pesterijen of ongewenst gedrag op het werk ten aanzien van mevrouw V, doch dat er wel sprake is van psychosociale belasting ten gevolge van de werkdruk.

In een voorstel tot individuele maatregelen werd gewezen op de nood aan striktere opvolging van onder andere mevrouw V door middel van functionerings- en evaluatiegesprekken.

5.-

Met brief van 11 juni 2010 maakte de procureur des Konings aan mevrouw V zijn beslissing kenbaar haar toe te wijzen aan de sectie politierechtbank van Vilvoorde vanaf 15 juni 2010, omwille van de onmogelijkheid tot samenwerking wegens 'incidenten en gespannen betrekkingen'.

Met bericht van 14 juni 2010 vroeg de vakorganisatie van mevrouw V deze beslissing 'te heroverwegen teneinde juridische stappen te overwegen'.

Met bericht van 15 juni 2010 reageerde ook mevrouw V op deze brief 'met onterechte beschuldigingen'.

6.-

Op 15 juni 2010 legde mevrouw V_i een tweede klacht neer wegens pesten en geweld op het werk. Hierbij gaf zij onder andere aan dat haar overplaatsing naar de sectie politierechtbank Vilvoorde als pesterijen dient te worden beschouwd.

Wellicht vanaf dezelfde datum werd mevrouw V_r arbeidsongeschikt.

Met brief van 30 juni 2010 schreef de procureur des Konings dat mevrouw V_i zich vergiste wanneer zij haar overplaatsing naar de politierechtbank als disciplinaire sanctie beschouwde.

7.-

Met aangetekende brief zonder gekende datum, mogelijk verzonden op 1 juli 2010, stelde de dienst Toezicht welzijn op het werk van de FOD WASO vast dat op 15 juni 2010 mevrouw V_i tijdens de beschermingsperiode volgend op de klacht van 18 juni 2009, verplaatst werd naar de sectie politierechtbank te Vilvoorde.

De sociaal inspecteur gaf bevel mevrouw V_i opnieuw in de instelling op te nemen onder de voorwaarden die bestonden voor de feiten die tot de klacht aanleiding hebben gegeven.

8.-

Met aangetekende brief van 13 juli 2011 beëindigde de FOD Justitie de arbeidsovereenkomst van mevrouw V_i wegens ziekte van meer dan zes maanden en met aanzegging van betaling van een opzeggingsvergoeding van 21 maanden loon, te verminderen met het loon dat werd betaald sinds het begin van de arbeidsongeschiktheid.

9.-

Met aangetekende brief van 31 augustus 2011 stelde mevrouw V_i de FOD Justitie in gebreke wegens laattijdige uitbetaling van de opzeggingsvergoeding en van de vakantiedagen.

II. RECHTSPLEGING

10.-

Op 15 juli 2011 legde mevrouw V_i op de griffie van de arbeidsrechtbank te Brussel een verzoekschrift neer wegens pesterijen, onterechte eenzijdige wijziging van de arbeidsvoorwaarden gedurende de beschermingsperiode, niet overdragen van niet

opgenomen vakantiedagen, ongelijke behandeling tussen contractuele en statutaire juristen op de werkvloer, onterechte controle door de werkgever van het E-mailverkeer van de werknemer, verlies computergegevens, verduistering bewijsmateriaal, tekortkoming van de werkgever aan zijn verplichtingen en ontbinding van de arbeidsovereenkomst.

Zij vorderde:

- schadevergoeding uit te spreken voor het leed dat haar werd berokkend en voor de schade die toegebracht werd aan haar gezondheidstoestand;
- schadevergoeding uit te spreken gelijk aan het bruto loon van zes maanden wegens weigering na het einde van de arbeidsongeschiktheid om de functie te laten uitoefenen onder de voorwaarden die bestonden voor de feiten die tot de klacht aanleiding hebben gegeven;
- de werkgever te bevelen tot de overdracht en/of uitbetaling van 42,5 niet opgenomen vakantiedagen;
- de arbeidsovereenkomst te ontbinden en een schadevergoeding uit te spreken;
- te bevelen minimum 832 overuren te betalen;
- te bevelen de persoonlijke brieven aan haar gericht die zich in dossiers bevinden te overhandigen, en haar toegang te verschaffen tot haar computer.

11.-

Met dagvaarding van 6 juni 2012 vorderde mevrouw V. voor de arbeidsrechtbank te Brussel betaling door de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van justitie, van 4.546,53 euro netto vergoeding wegens niet opgenomen vakantiedagen, vermeerderd met de wettelijke intrest vanaf 13 juli 2011 en met de gerechtelijke intrest.

Zij vorderde tevens de veroordeling van de Belgische Staat tot de kosten van het geding, waaronder de kosten van dagvaarding en de rechtsplegingsvergoeding, begroot op 715,00 euro, en de voorlopige uitvoerbaarheid van het tussen te komen vonnis.

12.-

Met vonnis van 16 april 2013 voegde de arbeidsrechtbank beide zaken samen.

13.-

In haar conclusie, neergelegd op de griffie van de arbeidsrechtbank op 19 december 2014, bepaalde mevrouw V. haar vordering als volgt:

Te zeggen voor recht dat haar ontslag indruist tegen de ontslagbescherming van de Wet Welzijn Werknemers en de Belgische Staat te veroordelen tot een schadevergoeding begroot op 51.720,42 euro;

De Belgische Staat te veroordelen tot betaling van:

11.954,48 euro niet opgenomen vakantiedagen bij uitdiensttreding
11.855,40 euro overuren voor de periode van 1 januari 2008 tot 15 juni 2010
777,07 euro intrest voor laattijdige betaling vergoeding uit dienst
3.884,16 euro saldo opzeggingsvergoeding

Deze bedragen te vermeerderen met de wettelijke en gerechtelijke intrest en de kosten van de procedure met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding die kan worden begroot op 3.300,00 euro.

De Belgische Staat te veroordelen tot aflevering van de sociale documenten die corresponderen aan het tussen te komen vonnis.

14.-

Met vonnis van 18 mei 2015 verklaarde de Nederlandstalige arbeidsrechtbank van Brussel de vordering van mevrouw V tot betaling van een aanvullende opzeggingsvergoeding onontvankelijk wegens verjaring.

Zij verklaarde de overige vorderingen ontvankelijk en gedeeltelijk gegrond en veroordeelde de Belgische Staat tot betaling aan mevrouw V van:

8.693,96 euro bruto niet opgenomen vakantiedagen bij uitdiensttreding
777,07 euro intrest voor laattijdige betaling opzeggingsvergoeding uit dienst
17.882,72 euro schadevergoeding op grond van de Wet Welzijn Werknemers

Het eerste bedrag te vermeerderen met de wettelijke en de gerechtelijke intrest vanaf de datum van opeisbaarheid tot en met de dag van volledige betaling.

De Belgische Staat werd verder veroordeeld tot het afleveren van sociale documenten met betrekking tot voormelde veroordelingen en tot betaling van de kosten van het geding, in hoofde van mevrouw V begroot op 3.300,00 euro rechtsplegingsvergoeding.

15.-

Er wordt geen melding gemaakt van een betekening van dit vonnis.

16.-

Met verzoekschrift, neergelegd op de griffie van het arbeidshof te Brussel op 29 juli 2015, tekende de Belgische Staat hoger beroep aan tegen het vonnis dat op 18 mei 2015 werd uitgesproken door de Nederlandstalige arbeidsrechtbank van Brussel.

Hij vorderde dat het arbeidshof dit vonnis zou vernietigen en opnieuw recht doende de vordering van mevrouw V ontvankelijk doch ongegrond te verklaren wat enerzijds de vergoeding vakantiedagen betreft voor zover deze 39 dagen zou te boven gaan, en anderzijds integraal wat de vordering met betrekking tot de ontslagbescherming betreft en haar van deze vorderingen af te wijzen; het bestreden vonnis voor het overige te bevestigen, kosten als naar recht.

17.-

Met beroepsconclusie, neergelegd op de griffie van het arbeidshof op 23 november 2015, stelde mevrouw V incidenteel beroep in tegen het reeds bestreden vonnis.

Zij vorderde dat het arbeidshof haar oorspronkelijke vordering ontvankelijk en gegrond zou verklaren en de Belgische Staat zou veroordelen tot betaling van:

51.720,42 euro schadevergoeding wegens onrechtvaardigde handeling op 11 juni 2010 met toepassing van artikel 32decies van de Wet Welzijn Werknemers
[ondergeschikt] 26.200,00 euro forfaitaire schadevergoeding
9.583,11 euro niet opgenomen vakantiedagen bij uitdiensttreding
186,26 euro recuperatie uren op prikklok vermeld
11.855,40 euro overuren voor de periode van 1 januari 2008 tot 13 juni 2010

Deze bedragen te vermeerderen met de wettelijke en gerechtelijke intrest.

777,07 euro intrest voor laattijdige betaling vergoeding uit dienst.

Zij vordert tevens de veroordeling van de Belgische Staat tot de kosten met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding.

Tenslotte vordert zij de veroordeling van de Belgische Staat tot aflevering van een attest 281.25 voor de regularisatie van de fiscale toestand inkomsten 2010.

III. ONTVANKELIJKHEID VAN HET HOGER BEROEP

18.-

Het hoger beroep en het incidenteel beroep werden tijdig en met een naar de vorm regelmatige akte ingesteld, zodat ze ontvankelijk zijn.

IV. BEOORDELING

1. De beschermingsvergoeding

Het begrip 'pesterijen op het werk'

19.-

In de versie zoals van toepassing op deze betwisting bepaalt artikel 32ter van de Wet Welzijn Werknemers dat voor de toepassing van deze wet onder pesterijen op het werk wordt verstaan, elke onrechtmatig en terugkerend gedrag, buiten of binnen de onderneming of instelling, dat zich inzonderheid kan uiten in gedragingen, woorden, bedreigingen, handelingen, gebaren en eenzijdige geschriften en dat doel of gevolg heeft dat de persoonlijkheid, de waardigheid of de fysieke of psychische integriteit van een werknemer of een andere persoon waarop dit hoofdstuk van toepassing is bij de uitvoering van het werk wordt aangetast, dat zijn betrekking in gevaar wordt gebracht of dat een bedreigende, vijandige, beledigende, vernederende of kwetsende omgeving wordt gecreëerd.

Omvang van de bescherming

20.-

Artikel 32 terdecies § 1 van de Wet Welzijn Werknemers bepaalt dat de werkgever, behalve om redenen die vreemd zijn aan de klacht, de rechtsvordering of de getuigenverklaring, de arbeidsverhouding van de volgende werknemers niet mag beëindigen, en evenmin de arbeidsvoorwaarden van die werknemers op ongerechtvaardigde wijze eenzijdig mag wijzigen:

- 1° de werknemer die op het vlak van de onderneming of instelling die hem tewerkstelt, overeenkomstig de vigerende procedures, een met redenen omklede klacht heeft ingediend;
- 2° de werknemer die een klacht heeft ingediend bij de met het toezicht belaste ambtenaar bedoeld in artikel 80;

3° de werknemer die een klacht heeft ingediend bij de politiediensten, een lid van het openbaar ministerie of de onderzoeksrechter;

4° de werknemer die een rechtsvordering instelt of voor wie een rechtsvordering wordt ingesteld op grond van dit hoofdstuk;

5° de werknemer die optreedt als getuige doordat hij, in het kader van het onderzoek van de met redenen omklede klacht, in een ondertekend en gedateerd document de feiten die hij zelf heeft gezien of gehoord en die betrekking hebben op de toestand die het voorwerp is van de met redenen omklede klacht, ter kennis brengt van de preventieadviseur of doordat hij optreedt als getuige in rechte.

Gebeurde de eenzijdige van arbeidsvoorwaarden tijdens de beschermde periode?

21.-

Artikel 32 terdecies § 2 van de Wet Welzijn Werknemers bepaalt dat de bewijslast van de in § 1 bedoelde redenen en rechtvaardiging berust bij de werkgever, wanneer de werknemer wordt ontslagen of de arbeidsvoorwaarden eenzijdig worden gewijzigd binnen twaalf maanden volgend op het indienen van de klacht of het afleggen van de getuigenverklaring. Deze bewijslast berust eveneens bij de werkgever in geval van ontslag of eenzijdige wijziging van de arbeidsvoorwaarden nadat een rechtsvordering werd ingesteld, en dit tot drie maanden na het in kracht van gewijsde gaan van het vonnis.

22.-

In voorliggende betwisting staat niet ter discussie dat mevrouw V. op 17 (of 18) juni 2009 klacht neergelegd bij de bevoegde dienst van de FOD Justitie een klacht neer wegens geweld en pesterijen op het werk.

Mevrouw V. is bijgevolg gedurende een periode van twaalf maanden vanaf de datum van neerlegging van de klacht, dit is tot 17 juni 2010, beschermd tegen ontslag en tegen eenzijdige wijzigingen van haar arbeidsvoorwaarden.

De beslissing tot overplaatsing naar het politieparket Vilvoorde, waarvan niet ter discussie staat dat dit een eenzijdige wijziging is van haar arbeidsvoorwaarden, werd door de procureur des Konings aan mevrouw V. gemeld met brief van 11 juni 2010; deze beslissing had uitwerking vanaf 15 juni 2010.

De eenzijdige wijziging van de arbeidsvoorwaarden van mevrouw V. gebeurde bijgevolg binnen de beschermde periode, die immers liep tot 17 juni 2010.

Levert de Belgische Staat het bewijs van de motieven op grond waarvan zij de arbeidsvoorwaarden eenzijdig wijzigde?

23.-

Wanneer mevrouw V. betaling vordert van een beschermingsvergoeding op grond van artikel 32 terdecies § 4 van de Wet Welzijn Werknemers, dient zij in wezen enkel aan te tonen dat haar arbeidsvoorwaarden eenzijdig werden gewijzigd in strijd met de ontslagbescherming waarvan zij genoot met toepassing van artikel 32 terdecies § 1 van de Wet Welzijn Werknemers omwille van het feit dat zij – zoals in casu – klacht heeft ingediend bij de bevoegde instanties op het vlak van de onderneming.

Het is hierbij van belang op te merken dat de beschermingsvergoeding verschuldigd zal zijn wanneer de werknemer werd ontslagen in strijd met het verbod tot wijziging van arbeidsvoorwaarden, waarbij abstractie moet worden gemaakt van de vraag of de werknemer al dan niet in werkelijkheid het slachtoffer was van pestgedrag.

De bescherming geldt immers wanneer een klacht wordt neergelegd, en wordt niet beïnvloed door het al dan niet gegrond zijn van de klacht.

24.-

Aan de orde is bijgevolg enkel de vraag of de arbeidsvoorwaarden van mevrouw V. eenzijdig werden gewijzigd om redenen die vreemd zijn aan de door haar ingediende klacht, waarbij de bewijslast met toepassing van artikel 32 terdecies § 2 van de Wet Welzijn Werknemers berust bij de Belgische Staat als haar werkgever.

Wanneer de werkgever redenen aanvoert voor de wijziging van arbeidsvoorwaarden die vreemd zijn aan de klacht, moet hij daarvan een onomstotelijk bewijs aanbrengen (vgl. R.v.S. 9de kamer, nr. 119.537, 1 mei 2003, T.B.P. 2004, 439)

25.-

Naar het oordeel van het arbeidshof levert de Belgische Staat niet het onomstotelijk bewijs dat de wijziging van de arbeidsvoorwaarden van mevrouw V. gebeurde om redenen vreemd aan haar klacht.

Met brief van 11 juni 2010 maakte de procureur des Konings aan mevrouw V. zijn beslissing kenbaar haar toe te wijzen aan de sectie politierechtbank van Vilvoorde vanaf 15 juni 2010, omwille van de onmogelijkheid tot samenwerking wegens 'incidenten en gespannen betrekkingen'.

Van deze 'incidenten en gespannen betrekkingen' levert de Belgische Staat niet, en allesszins niet op afdoende wijze het bewijs.

Hierbij moet worden vastgesteld dat de elementen die in dit verband door de Belgische Staat worden bijgebracht dateren van lang voor of na de wijziging van de arbeidsvoorwaarden:

- een E-mail van de heer D [redacted] an 17 juni 2009, dit is bijna één jaar voor de wijziging van arbeidsvoorwaarden
- een brief van de heer D [redacted] an 6 september 2009, nog steeds negen maanden voor de wijziging van arbeidsvoorwaarden
- een brief van de FOD Justitie van 25 januari 2011, dus zeven maanden na de eenzijdige wijziging van arbeidsvoorwaarden
- een proces-verbaal van de heer V [redacted] van 9 mei 2011, elf maanden na de wijziging.

Op geen enkele wijze wordt aangetoond welke 'incidenten en gespannen betrekkingen' in een redelijke periode voorafgaand aan de overplaatsing dan wel de oorzaak zijn van deze overplaatsing van mevrouw V [redacted] naar het politieparket van Vilvoorde.

De Belgische Staat levert bijgevolg niet het bewijs van het feit dat de wijziging van de arbeidsvoorwaarden van mevrouw V [redacted] gebeurde om redenen vreemd aan haar klacht.

De beschermingsvergoeding

26.-

Artikel 32 terdecies § 4 van de Wet Welzijn Werknemers bepaalt vervolgens dat de werkgever in de volgende gevallen een vergoeding moet betalen aan de werknemer:

1° wanneer de werknemer na het in § 3, eerste lid bedoelde verzoek niet opnieuw wordt opgenomen of zijn functie niet kan uitoefenen onder de voorwaarden die bestonden voor de feiten die tot de klacht aanleiding hebben gegeven en de rechter geoordeeld heeft dat het ontslag of de eenzijdige wijziging van de arbeidsvoorwaarden indruist tegen de bepalingen van § 1;

2° wanneer de werknemer het in § 3, eerste lid bedoelde verzoek niet heeft ingediend en de rechter geoordeeld heeft dat het ontslag of de eenzijdige wijziging van de arbeidsvoorwaarden indruist tegen de bepalingen van § 1.

Deze vergoeding is, naar keuze van de werknemer, gelijk aan hetzij een forfaitair bedrag dat overeenstemt met het brutoloon voor zes maanden, hetzij aan de werkelijk door de werknemer geleden schade. In laatstgenoemd geval moet de werknemer de omvang van deze schade bewijzen.

27.-

Het arbeidshof stelt vast dat de Belgische Staat geen gevolg heeft gegeven aan de vraag van de vakorganisatie van mevrouw V. van 14 juni 2010 'om de beslissing tot overplaatsing te heroverwegen teneinde juridische stappen te vermijden'.

Alleszins is het arbeidshof van oordeel dat de eenzijdige wijziging van de arbeidsvoorwaarden indruiste tegen artikel 32 terdecies § 1 van de Wet Welzijn Werknemers.

28.-

Naar het oordeel van het arbeidshof bewijst mevrouw V. de omvang van de door haar geleden schade niet.

Dat haar gezondheidstoestand op determinerende wijze werd veroorzaakt door het gedrag van de werkgever blijkt niet op afdoende wijze uit de bijgebrachte medische getuigschriften, die bovendien op verzoek van mevrouw V. werden opgesteld.

Evenzeer ten onrechte vordert mevrouw V. schadevergoeding voor verlies van inkomen vanaf haar ontslag tot aan het wettelijk pensioen.

Dat zij voor de Belgische Staat gewerkt zou hebben tot aan haar pensioen wordt niet aangetoond; er is overigens geen enkele bepaling in de Arbeidsovereenkomstenwet die de Belgische Staat verbiedt de arbeidsovereenkomsten met haar contractuele medewerkers te beëindigen voor het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd.

Tenslotte vervalt bij het einde van de arbeidsovereenkomst de verplichting van de werkgever om bijdragen voor een hospitalisatieverzekering te betalen.

29.-

Ondergeschikt vordert mevrouw V. betaling van een forfaitaire vergoeding gelijk aan zes maanden loon.

Hierin niet tegengesproken door de Belgische Staat, becijfert mevrouw V de haar verschuldigde beschermingsvergoeding op 26.200,00 euro.

2. Loon voor niet opgenomen vakantiedagen

30.-

Op basis van een grondige analyse van de toepasselijke bepalingen en van de rechtspraak van het Hof van Justitie, bepaalde de arbeidsrechtbank het aantal niet opgenomen vakantiedagen op 44.

Terecht merkt de Belgische Staat echter op dat in de berekening voor 2011 drie dagen verzekerde dienst en twee dagen uitzonderlijk verlof werden toegekend, zonder dat een wettelijke basis wordt opgegeven waarom deze dagen worden toegekend.

Dit onderdeel van de oorspronkelijke vordering van mevrouw V dient dan ook te worden beperkt tot het loon voor 39 niet opgenomen vakantiedagen, of een bedrag van 197,59 euro (dagloon) x 39 = 7.706,01 euro.

31.-

Mevrouw V argumenteert dat zij recht zou hebben op betaling van het loon voor 48,5 dagen niet opgenomen vakantie, zonder duidelijk te maken waarom dit het geval zou zijn, of de juridische basis aan te duiden op grond waarvan zij haar vordering stelt.

3. Loon voor overuren

32.-

Bij ontstentenis van omkering van de bewijslast dient de werknemer die betaling vordert van loon voor overuren en overloon, met toepassing van de algemene bewijsregeling, vervat in de artikels 870 Ger.W. en 1315 BW, het bewijs te leveren van het feit dat hij op vraag van de werkgever overuren heeft gepresteerd.

(vgl. Arbh. Luik 18 januari 1995, Soc. Kron. 1997, 132; Arbh. Bergen 10 april 2000, J.T.T. 2000, 375)

Dergelijk bewijs kan niet geleverd worden door eenzijdig door de werknemer opgestelde gegevens van gepresteerde overuren, die door de werkgever worden betwist.
(vgl. Arbh. Luik 6 september 1999, J.T.T. 2000, 31)

Het vereiste bewijs dient geleverd te worden door tegensprekelijke staten, door de erkenning van de werkgever, of door objectieve elementen die het mogelijk maken vast te stellen dat overuren werden gepresteerd.

33.

Mevrouw V. levert niet het bewijs dat zij op vraag van de Belgische Staat overuren zou hebben gepresteerd.

Dit bewijs wordt niet geleverd door haar loutere bewering dat zij elk weekend gedurende 120 weken thuis vier uur werkte op zaterdag en vier uur op zondag.

Dit onderdeel van de vordering van mevrouw V. werd door de arbeidsrechtbank terecht ongegrond verklaard.

4. Niet betaalde overuren vermeld op prikklok juni 2010

34.-

In tegenstelling tot wat mevrouw V. voorhoudt is uit het overzicht van de gepresteerde uren in juni 2010 geenszins af te leiden dat zij in deze maand 7 uur en 10 minuten overuren presteerde.

Het enkele feit dat een handgeschreven vermelding '15h12' op deze staat voorkomt, zelfs indien hierop vermeld door een medewerkster van de personeelsdienst, is in dit verband onvoldoende, daar de gegevens op de tijdsregistratiefiche zelf niet toelaten vast te stellen waar dit aantal uren vandaan komt.

Ook dit onderdeel van de vordering van mevrouw V. werd door de arbeidsrechtbank terecht ongegrond verklaard.

5. Intrest op laattijdig betaalde opzeggingsvergoeding

35.-

Dit onderdeel van de oorspronkelijke vordering van mevrouw V. wordt door de Belgische Staat noch principieel, noch cijfermatig betwist, en werd dan ook terecht door de arbeidsrechtbank toegekend.

6. Rechtsplegingsvergoeding

36.-

Artikel 1017 eerste lid Ger.W. bepaalt dat ieder eindvonnis de in het ongelijk gestelde partij in de kosten verwijst.

Artikel 1017 vierde lid Ger.W. bepaalt dat de kosten kunnen worden omgeslagen zoals de rechter het raadzaam oordeelt, onder andere wanneer de partijen 'onderscheidenlijk omtrent enig geschilpunt in het ongelijk zijn gesteld'.

Het arbeidshof is van oordeel dat de kosten moeten worden omgeslagen waarbij elk der partijen verwezen wordt in de helft van de kosten.

OM DEZE REDENEN

HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, zoals tot op heden gewijzigd, inzonderheid op artikel 24;

Gelet op het schriftelijk advies van de heer M. Van den Bossche, gedelegeerd substituut-arbeidsduur en de replieken van partijen;

Rechtsprekend op tegenspraak en na erover beraadslaagd te hebben:

Verklaart het hoger beroep en het incidenteel beroep ontvankelijk en gedeeltelijk gegrond;

Hervormt het bestreden vonnis doch enkel voor zover het de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, veroordeelde tot betaling van 8.693,96 euro bruto voor niet opgenomen vakantiedagen en 17.882,72 euro schadevergoeding op grond van de Wet Welzijn Werknemers;

Opnieuw recht doende, veroordeelt de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, tot betaling aan mevrouw \ : van:

26.200,00 euro beschermingsvergoeding met toepassing van artikel 32 terdecies § 4 van de Wet Welzijn Werknemers

7.706,01 euro loon voor niet opgenomen vakantiedagen

Bevestigt het bestreden vonnis in alle overige beschikkingen;

Verwijst elk der partijen in de helft van de kosten van het hoger beroep, aan de zijde beide partijen vereffend op 3.600,00 euro rechtsplegingsvergoeding.

Aldus gewezen en ondertekend door de derde kamer van het Arbeidshof te Brussel, samengesteld uit:

Daniel RYCKX,
Hilde MORIAU
Ferdy BUGGENHOUDT
bijgestaan door :
Dirk VAN DEN BROECKE,

raadsheer,
raadsheer in sociale zaken, werkgever,
raadsheer in sociale zaken, werknemer-bediende,
griffier.

Daniel RYCKX

Dirk VAN DEN BROECKE

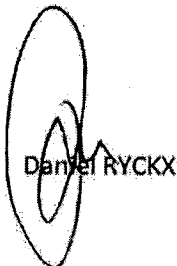
Hilde MORIAU

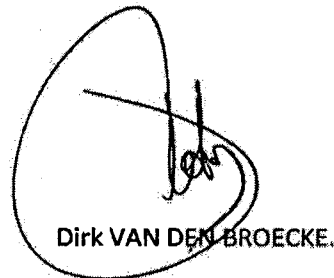
Ferdy BUGGENHOUDT

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van vrijdag 23 december 2016 door:

Daniel RYCKX, raadsheer,
bijgestaan door
Dirk VAN DEN BROECKE, griffier.

Daniel RYCKX

Dirk VAN DEN BROECKE.

